

24/11/2006

Διαστάσεις της φτώχειας και της βίας κατά των γυναικών

Της Λίτσας Δουδούμη

Η βία κατά των γυναικών και η φτώχεια στις γυναίκες είναι αλληλένδετες. Η μία είναι συνέπεια της άλλης και αντίστροφα.

Στην παγκόσμια διάσκεψη γυναικών στο Πεκίνο καθορίστηκαν πέντε διαστάσεις της βίας: η σωματική βία, η σεξουαλική, η ψυχική, η πνευματική και η οικονομική. Μεταξύ των δραστών αναφέρεται και το κράτος.

Υπάρχει λοιπόν μία μορφή βίας, η οποία συχνά αποκαλείται "δομική βία". Είναι η βία που ασκείται από το οικονομικά κυρίαρχο σύστημα. Είναι οι οικονομικές και πολιτικές συνθήκες, οι οποίες εμποδίζουν την οικονομική, κοινωνική και πολιτισμική ανάπτυξη των ανθρώπων και τους καταδικάζουν σε μια ζωή χωρίς μέλλον.

Η Christa Wichterich, εκδότρια και σύμβουλος για την ανάπτυξη γράφει σε μια αναφορά της για τις τελευταίες εξελίξεις στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε σχέση με την κοινωνική ανισότητα και τη φτώχεια: οι οικονομικές και πολιτικές προτεραιότητες της Ε.Ε. είναι η απελευθέρωση της αγοράς, η απορύθμιση και οι ιδιωτικοποιήσεις. Έτσι το ευρωπαϊκό κοινωνικό μοντέλο της κοινωνικής ασφάλειας και των δημόσιων υπηρεσιών αποδομείται διαρκώς.

Η μια μετά την άλλη οι χώρες της Ε.Ε. εφαρμόζουν την απορύθμιση της εργασίας. Αυτή η τάση παράγει ανασφάλεια, πλήττει βαθμιαία όλα τα κοινωνικά στρώματα, όμως στους κοινωνικά αδύναμους οι επιπτώσεις είναι άμεσες και οξύτερες.

Οι αγορές εργασίας, τα επαγγέλματα και η εργατική δύναμη πρέπει, μέσω της ευελιξίας, να γίνουν ανταγωνιστικές και να ανταποκριθούν στις απαιτήσεις της αγοράς. Για την πλειοψηφία των γυναικών, αποτέλεσμα αυτής της αναδιάρθρωσης είναι μερική απασχόληση, ανασφάλης, κακοπληρωμένη και συχνά ανασφάλιστη.

Καταργείται το όριο απολύσεων, υπονομεύονται οι συλλογικές συμβάσεις και δημιουργούνται τομείς, όπου οι εργαζόμενοι αμείβονται με μισθούς κατώτερους του

ελάχιστου. Η Διεθνής Οργάνωση Εργασίας (ILO) μέχρι πρόσφατα προστάτευε απόλυτα τις εγκύους από την απόλυση. Κάτω από τη πίεση της Ε.Ε. την αναίρεσε.

Στην Ε.Ε. το 83% των μερικώς απασχολούμενων είναι γυναίκες. Αν το δούμε από την πλευρά των φύλων, το 35% των εργαζόμενων γυναικών, δουλεύουν στη μερική απασχόληση, ενώ στους άνδρες το ποσοστό είναι 6,6%. Αυτή η ψαλίδα ανοίγει όλο και περισσότερο. Την πρώτη θέση κατέχει η Ολλανδία, όπου τα τρία τέταρτα των εργαζόμενων γυναικών δουλεύουν στη μερική απασχόληση.

Το μεγαλύτερο πρόβλημα της Ευρώπης όμως είναι η ανεργία. Δεκαεπτά εκατομμύρια άνθρωποι είναι άνεργοι και 15%-16% του πληθυσμού ζουν κάτω από το όριο φτώχειας. Η Eurostat δίνει για τον Απρίλιο του 2006, 9,3% την ανεργία των γυναικών και 7,4% των ανδρών. Όμως τα στοιχεία αυτά δεν είναι αξιόπιστα, γιατί υπάρχουν κατηγορίες ανέργων που δεν περιλαμβάνονται στις επίσημες στατιστικές. Οι μακροχρόνια άνεργοι, κυρίως γυναίκες, που απογοητευμένοι από την έλλειψη προοπτικής βγαίνουν από την αγορά εργασίας. Οι νέοι που αναζητούν για πρώτη φορά δουλειά επίσης. Ακόμη οι άνεργοι που καταρτίζονται σε διάφορα προγράμματα όπως το Stage, επίσης δεν καταχωρούνται ως άνεργοι.

Το κοινωνικό κράτος στην Ευρώπη αποδομείται βαθμιαία. Η οδηγία Bolkestein δεν οδηγεί μόνο στην ιδιωτικοποίηση δημοσίων τομέων, σημαντικής οικονομικής σημασίας. Στοχεύει και στην ιδιωτικοποίηση δημοσίων κοινωνικών υπηρεσιών, πολλές από τις οποίες ενισχύουν τις γυναίκες να μπουν στην αγορά εργασίας. Ενισχύουν την εναρμόνιση επαγγελματικής και οικογενειακής ζωής. Τέτοιες υπηρεσίες είναι οι βρεφονηπιακοί σταθμοί, η φροντίδα και φύλαξη παιδιών, η περίθαλψη των ηλικιωμένων και των ατόμων με αναπηρία, η βοήθεια προς τις μητέρες.

Για τις χώρες της ανατολικής Ευρώπης είναι σήμερα πια καθαρό ότι το πέρασμα από την σχεδιοποιημένη οικονομία στην οικονομία της αγοράς, πραγματοποιήθηκε στο μεγαλύτερο μέρος της σε βάρος των γυναικών.

Η ανεργία στις γυναίκες είναι πολύ υψηλή, ιδίως στις ηλικίες άνω των σαράντα ετών. Δεν μπορεί όμως να υπολογιστεί για τους λόγους που αναφέρονται παραπάνω αλλά και διότι οι υπηρεσίες δεν είναι σε θέση να συλλέξουν ακριβή στοιχεία, ιδίως όσον αφορά την ύπαιθρο όπου η κατάσταση είναι δραματική.

Η έλλειψη κάθε προοπτικής και η μεγάλη φτώχεια είχαν και έχουν σαν συνέπεια, ένα πολύ μεγάλο κύμα μετανάστευσης. Οι γυναίκες έρχονται κυρίως στη δυτική Ευρώπη νόμιμα ή παράνομα. Καθαρίζουν σπίτια, φροντίζουν παιδιά, περιποιούνται

ηλικιωμένους και άτομα με αναπηρία και πολλές τέτοιες εργασίες ακόμη. Αμείβονται πολύ χαμηλά και συχνά υφίστανται σεξουαλική παρενόχληση.

Συγκλονιστική όμως είναι η άλλη συνέπεια αυτής της αδιέξοδης ζωής των γυναικών της ανατολικής Ευρώπης: η πορνεία. Κάθε χρόνο μισό εκατομμύριο γυναίκες από την ανατολική Ευρώπη γίνονται αντικείμενο εμπορίας και αναγκαστικής πορνείας. Το ανατολικοευρωπαϊκό δίκτυο γυναικών Karat προσδιορίζει ως αιτία της εμπορίας την απελπιστική φτώχεια και την εξαθλίωση.

Από τις εργαζόμενες γυναίκες οι περισσότερες εργάζονται στον τομέα των υπηρεσιών και σε κοινωνικά επαγγέλματα τα οποία αμείβονται πολύ χαμηλά. Πολλές γυναίκες για να εξασφαλίσουν την επιβίωση της οικογένειάς τους εργάζονται σε άθλιες συνθήκες εργασίας π.χ. στην κλωστοϋφαντουργία.

Υπάρχουν και στην ανατολική Ευρώπη "ζώνες ελεύθερου εμπορίου". Στην Πολωνία, τη Βουλγαρία και σε άλλες. Εκεί για τις ξένες επιχειρήσεις δεν ισχύει κανένας εργασιακός ή προστατευτικός νόμος και δεν υπάρχει καμία περιβαλλοντική προστασία. Δεν υπάρχει εξασφαλισμένος ελάχιστος μισθός. Ο χρόνος εργασίας μπορεί να φτάσει τις 14 έως 16 ώρες ημερησίως, χωρίς πληρωμή υπερωριών. Σεξουαλική παρενόχληση και βία είναι στην ημερήσια διάταξη.

Στις χώρες που εντάχθηκαν η πρόκειται να ενταχθούν στην Ε.Ε., πολλές γυναίκες πιστεύουν στους ισχυρισμούς των κυβερνήσεων και της Ε.Ε., ότι η πολιτική του Gender Mainstreaming, θα δημιουργήσει ίσες ευκαιρίες στις γυναίκες Το δίκτυο Karat όμως διαπιστώνει ότι τα αποτελέσματα είναι πενιχρά. Κατά τη γνώμη μας δεν αρκούν μόνο οι κατευθύνσεις της Ε.Ε. Πρέπει να υπάρχει πολιτική βούληση για την εφαρμογή τους και προπαντός διάθεση των προς τούτο αναγκαίων πόρων.

Η φράση η "φτώχεια είναι γένους θηλυκού" ισχύει και για την Ευρώπη.

Κατά τη Christa Wichterich σε όλες σχεδόν τις χώρες της Ευρώπης ο κίνδυνος της φτώχειας απειλεί περισσότερο τις γυναίκες από τους άνδρες. Στην ευημερούσα Ε.Ε. των 15 υπάρχουν τα ίδια πρότυπα φτώχειας με εκείνα των φτωχών χωρών του Νότου. Σύμφωνα με την ILO οι εργαζόμενες γυναίκες απειλούνται από τη φτώχεια τόσο πολύ, γιατί δουλεύουν σε επισφαλείς και άτυπες θέσεις εργασίας. Γι' αυτό το 60% των "εργαζόμενων φτωχών" (working poor) είναι γυναίκες. Περισσότερο απειλούνται από τη φτώχεια οι γυναίκες που μεγαλώνουν μόνες τα παιδιά τους, οι ηλικιωμένες γυναίκες που έχουν μικρές συντάξεις, οι μακροχρόνια άνεργοι/ες και οι μετανάστες/στρίες.

Η ανατολική Ευρώπη είναι μια από εκείνες τις περιοχές του πλανήτη στις οποίες ο αριθμός των φτωχών ανθρώπων αυξάνεται με δραματική ταχύτητα.

Φτώχεια για τις γυναίκες δεν σημαίνει μόνο χαμηλό εισόδημα. Η πλατφόρμα δράσης του Πεκίνου θεωρεί τη φτώχεια ως ένα πολυδιάστατο πρόβλημα, το οποίο έχει πολλαπλές μορφές εμφάνισης και πολλές αιτίες. Οι γυναίκες έχουν μικρή πρόσβαση σε πόρους και στην απασχόληση, έχουν χαμηλό εισόδημα και χειρότερη υγεία, επειδή είναι φτωχές σε δικαιώματα, ευκαιρίες, εξουσία, κοινωνική ασφάλεια και χρόνο και υποφέρουν από τη βία εναντίον τους.

Φτώχεια και κοινωνικός αποκλεισμός ευνοούν τη βία κατά των γυναικών και ταυτόχρονα αποτελούν τις συνέπειές της. Οι αρνητικές συνέπειες της παγκοσμιοποίησης ωθούν όλο και περισσότερες γυναίκες στο περιθώριο της κοινωνίας. Είναι πολύ δύσκολο οι φτωχές και κοινωνικά αποκλεισμένες, να αποφύγουν τη βία, να βρουν προστασία και να διεκδικήσουν νομικά το δίκιο τους.

Η φτώχεια και ο αποκλεισμός από την δημόσια ζωή περιορίζουν σε μεγάλο βαθμό τη δυνατότητα της οργάνωσης και του κοινού αγώνα.

Η φτώχεια αποτελεί συχνά συνέπεια της βίας. Υπάρχουν γυναίκες, που όταν αποφασίσουν να εγκαταλείψουν τον βίαιο σύντροφό τους, βρίσκονται από οικονομική άποψη στο μηδέν. Οι μετανάστριες αν θέλουν να χωρίσουν πρέπει να λάβουν υπόψη τους ότι κινδυνεύουν με απέλαση.

Ο φόβος της βίας και της παρενόχλησης περιορίζει ακόμα και σήμερα την ελεύθερη κίνηση των γυναικών στο δημόσιο χώρο, περιορίζει τη δυνατότητα πρόσβασης σε δημόσια αγαθά και σε ορισμένες δραστηριότητες.

Για τους περισσότερους ανθρώπους ειρήνη σημαίνει την απουσία πολέμου. Όμως πως μπορούμε να μιλούμε για ειρήνη όταν άνθρωποι πεθαίνουν από την πείνα, από αρρώστιες που είναι θεραπεύσιμες, όταν στερείται στους ανθρώπους το δικαίωμα στην εργασία και τη μόρφωση, όταν δεν μπορούν να δημιουργήσουν την οικογένεια που επιθυμούν, όταν δεν μπορούν να εξελιχθούν και να έχουν ένα ελπιδοφόρο μέλλον. Όλα αυτά είναι μορφές βίας, ακόμη και αν δεν υπάρχει πόλεμος.

Πηγές:

Christa Wichterich, [Κοινωνική ανισότητα και φτώχεια στην Ευρώπη. Τέταρτη παγκόσμια διάσκεψη γυναικών], Πεκίνο 1995

Κείμενο εργασίας από την ομάδα εργασίας του Κόμματος της Ευρωπαϊκής Αριστεράς, 2006.

[Η Λίτσα Δουδούμη είναι υπεύθυνη του τμήματος γυναικών του ΣΥΝ]

24/11/2006

η ΑΥΓΗ
Άρθρα

Οι γυναίκες μπροστά στη βία και τον πόλεμο

Της Elletra Deiana

Πιστεύω πως όταν μιλάμε για την πατριαρχία, πρέπει να αναλύσουμε μια δομή συστημική και λειτουργική, εξουσίας ανάμεσα στα φύλα, ιεραρχίας αξιών και αναφορών συμβολικών, άσκησης εξουσίας πολιτικής, οικονομικής και κοινωνικής που έχει παραδοσιακά υποτάξει το γυναικείο τμήμα της κοινωνίας. Και βρίσκεται ακόμα σήμερα σε θέση υπεροχής σε πολύ μεγάλο βαθμό στην λειτουργία των ανθρώπινων ομάδων, στις κοινότητες, στους πληθυσμούς, στα κράτη.

Κατά δεύτερο λόγο, η πατριαρχία είναι ένα σύστημα πλαισίου, όχι ένα σύστημα μετα-ιστορικό που δεν εξελίσσεται αλλά ένα σύστημα που υπόκειται σε μικρές, βαθμιαίες ή ξαφνικές μετατροπές της κοινωνίας στο σύνολο της.

Αν αντιπαραθέσουμε την φυλετική πατριαρχία που ακόμα τιμωρεί τις γυναίκες με ακρωτηριασμούς των γεννητικών τους οργάνων και τη σύγχρονη πατριαρχία που κυριαρχεί στη κοινωνική τάξη χωρών σαν τη δική μας προφανώς υπάρχουν διαφορές, αλλά υπάρχουν και βασικές ομοιότητες.

Σήμερα περισσότερα από ποτέ, η περιγραφή των θυμάτων του πολέμου περιστρέφεται κυρίως από τις εικόνες, τις πληροφορίες και τα αναρίθμητα ανακοινθέντα που προέρχονται από τον κόσμο των μέσων μαζικής ενημέρωσης γύρω από τη γυναικεία φιγούρα. Αλλά ακόμα κι αν γυρίσουμε στο παρελθόν θα δούμε γυναίκες να εγκαταλείπουν τις εμπόλεμες ζώνες, να παίρνουν το μακρύ δρόμο της εξορίας, να συγκεντρώνονται σε καταυλισμούς προσφύγων, να σκοτώνονται και να κακοποιούνται, να ξεριζώνονται από τα σπίτια τους. Γυναίκες, παιδιά, γέροι --το πιο αδύναμο κομμάτι της κοινωνίας-- που καθίσταται ακόμα πιο αδύναμο και ανυπεράσπιστο από τη στρατιωτική βία, τα όπλα και την εγκατάλειψή τους από κάθε δίκτυο προστασίας.

Σε αυτή την περιγραφή υπάρχει μια ολοφάνερη δόση αλήθειας. Οι γυναίκες πάντα υφίστανται τις συνέπειες του πολεμικού ολέθρου. Τον υφίστανται στο σώμα τους, στην ύπαρξή τους, στους μηχανισμούς της επιβίωσης, τον υφίστανται σε επίπεδα

διαφορετικά τα οποία διασταυρώνονται, γιατί αυτές είναι τα πρώτα θύματα και πρέπει να δρομολογήσουν, τόσο για τον εαυτό τους όσο και για τους άλλους, τους μηχανισμούς επιβίωσης, να επουλώσουν τις πληγές του πολέμου, να βρουν τη θέληση, να αναζωπυρώσουν την ελπίδα για το μέλλον της κοινότητάς τους.

Πιστεύω, ωστόσο, σε μια συστημική και λειτουργική δομή εξουσίας της πατριαρχίας, στην οποία δεν αρκεί να σταθούμε απλώς για να μελετήσουμε τις συνέπειες της πολεμικής βίας στις γυναίκες και/ή τη φαινομενολογία των γυναικείων δεινών. Πρόκειται για ένα είδος βίας που ασκείται σε πιο βαθύ επίπεδο, την οποία θα μπορούσαμε να ονομάσουμε θεσμική και λειτουργική, καθώς συνδέεται με τους πολέμους, αλλά και εσωτερική, γιατί κατά κάποιον τρόπο φυλακίζει τις γυναίκες. Αυτό το είδος βίας εκδηλώνεται στις συμπεριφορές όπως οι σχέσεις ανάμεσα στα δύο φύλα αλλά και οι σχέσεις ανάμεσα στο θηλυκό κομμάτι της κοινωνίας και την κοινωνική τάξη στο σύνολό της, οι οποίες διαμορφώνονται και περιγράφονται σε περίπτωση πολέμου κατά το ξεκίνημά του, την εξέλιξή του, αλλά και μετά το τέλος του. Και σε αυτό το επίπεδο πρέπει να ερευνηθούν οι βαθιές ιστορικές ανθρωπολογικές και συμβολικές ρίζες της βίας που υφίστανται οι γυναίκες, και στην οποία οι γυναίκες είναι συνένοχες λίγο ή πολύ και ο βαθμός συνενοχής εξαρτάται από το ιστορικό πλαίσιο.

Πιστεύω ότι αυτή η σχέση, το να είναι δηλαδή κανείς γυναίκα, θύμα, αλλά και συνένοχη σε έναν πόλεμο, πρέπει να αναλυθεί σε βάθος και να διεξαχθεί δημόσιος διάλογος πολύ πιο τολμηρός και γενναίος απ' ό,τι έχει γίνει μέχρι σήμερα. Πράγματι, έχουν γίνει κάποιες προσπάθειες αλλά είναι ανεπαρκείς.

Πιστεύω ότι οι γυναίκες δεν θα πάνσουν να είναι θύματα του πολέμου αν δεν πάνσουν να είναι και συνένοχες. Η γυναικεία συνενοχή, που εκδηλώνεται με πολύ διαφορετικές μορφές, έχει καθοριστική σημασία, λόγω χάρη, για τις κοινωνικές, πολιτισμικές και συμβολικές δυναμικές μέσα από τις οποίες η αντρική εξουσία καλλιεργεί/επωάζει τις αιτίες του πολέμου· επιθυμεί να πραγματοποιήσει τον πόλεμο με τη συναίνεση της κοινωνίας και μάλιστα με τη συναίνεση εκείνου του κοινωνικού τμήματος, των γυναικών, που θα έπρεπε κατά βάση να είναι αντίθετο στον πόλεμο, γιατί οι γυναίκες φέρνουν στον κόσμο τα παιδιά που αρπάζει ο πόλεμος και τα στέλνει στο θάνατο. Αυτή είναι η φάση της επώασης του πολέμου, η διαδικασία της ψυχολογικής προετοιμασίας, της προσαρμογής.

Εμείς ζούμε σε μια εποχή --όπως θα έλεγε η Χάνα Άρεντ-- προσαρμογής της κοινωνίας στο ενδεχόμενο της σύγκρουσης με τον άλλον.

Παρατηρούμε μέρα με τη μέρα την οικοδόμηση του εχθρού, τόσο του εσωτερικού εχθρού --τον Άραβα, το μετανάστη, τον τσιγγάνο, τον φτωχό-- όσο και του εξωτερικού εχθρού -- την ισλαμοφοβία του Αμερικανού προέδρου Μπους. Ζούμε σε ένα τέτοιο πλαίσιο, το οποίο τον προηγούμενο αιώνα κατέστρεψε ολόκληρη την Ευρώπη, δημιούργησε απερίγραπτες τραγωδίες, κι ακόμα κουβαλάμε τα σημάδια του. Όλα αυτά συμβαίνουν με την προοδευτική προσαρμογή της κοινωνίας, με την προοδευτική συννεοχή εκείνου του τμήματος της κοινωνίας, των γυναικών, οι οποίες όχι μόνο υφίστανται τις πιο καταστροφικές συνέπειες, αλλά επιβεβαιώνουν και την πιο μεγάλη αντίφαση: υφίστανται εκούσια όλη τη διαδικασία προσαρμογής στον πόλεμο ενώ γνωρίζουν/επιβεβαιώνουν ότι θα χρειαστεί να πληρώσουν το πιο μεγάλο τίμημα.

Προφανώς, η προετοιμασία του πολέμου ή οι ειρηνευτικές αποστολές --οι ειρηνευτικές διαδικασίες, η επιβολή της ειρήνης και όλη η σημερινή στρατιωτική φρασεολογία-- έχουν αιτίες οικονομικές, γεωπολιτικές και στρατηγικές που νομιμοποιούν την αντρική εξουσία και τις ομάδες αντρικής εξουσίας και τους επιτρέπουν να διαδίδουν τις αιτίες του πολέμου, και έτσι επιτυγχάνεται μια προοδευτική κοινωνική προσαρμογή, μια αργή προδιάθεση/προετοιμασία της κοινωνίας, των μηχανισμών ανάλυσης των γεγονότων και της αντίληψης του κινδύνου.

Ο πόλεμος είναι μεγάλο κοινωνικό γεγονός. Έχουμε συνηθίσει να θεωρούμε τον πόλεμο γεγονός οικονομικό, στρατιωτικό --να υπολογίζουμε τις οικονομικές αιτίες, το βιομηχανικό-στρατιωτικό εξοπλισμό, τις πετρελαιοφόρες πηγές, την εγγύτητα ή όχι της Κίνας και την αναγκαιότητα να διατηρηθεί η κινεζική ισχύς υπό ανάπτυξη. Δεν αναλύουμε επαρκώς την κοινωνική πλευρά, την κοινωνική δομή του πολέμου, την κοινωνική συμμετοχή σε αυτό το κλίμα, στην προετοιμασία, στην επώαση του πολέμου. Ο ίδιος ο πόλεμος δημιουργεί τις συνθήκες της αποδοχής και της νομιμοποίησής του, τις κοινωνικές, πολιτισμικές συνθήκες και τη λογική, την κοινωνική κατανομή σε εκείνο ή το άλλο στρατόπεδο --το 1800 και το 1900 το στρατόπεδο ήταν ο εθνικισμός: το γαλλικό έθνος, το γερμανικό έθνος, ακόμα και ο ιταλικός εθνικισμός, με άλλα λόγια ήταν το έθνος και ο αρχηγός του έθνους. Σήμερα το στρατόπεδο είναι διαφορετικό, το στρατόπεδο --το λέει ξεκάθαρα και ο πρόεδρος Μπους-- είναι στην ουσία ο δυτικοχριστιανικός πολιτισμός ενάντια στον ισλαμικό πολιτισμό. Αν μελετήσουμε μέσα από τις εφημερίδες κλπ. πόσο έχει προχωρήσει από την 11η Σεπτεμβρίου μέχρι σήμερα, η κουλτούρα της οικοδόμησης του στρατοπέδου

όπου ανήκουμε, της ταυτότητας στην οποία μετέχουμε, θα διαπιστώσουμε ότι έχουν συντελεστεί πολλά βήματα, αλλά οι γυναίκες έχουν μείνει σιωπηλές.

Τις δεκαετίες του '80 και του '90 υπήρχε μια δυνατή γυναικεία φωνή ενάντια στον πόλεμο. Σήμερα από αυτήν την πλευρά υπάρχει σιωπή. Επομένως, αυτό το αίσθημα ότι ανήκουμε κάπου, η προσπάθεια απόκτησης ταυτότητας έχει φυλετική ρίζα και αυτό είναι άλλο ένα σημαντικό σημείο που θα ήθελα να καταθέσω σε αυτόν το συλλογισμό. Οι γυναίκες επιτελούν, στην οικοδόμηση του στρατοπέδου στο οποίο ανήκουμε και στο στρατόπεδο απόκτησης ταυτότητας, μια ουσιώδη λειτουργία, γιατί αυτές είναι φορείς της γνήσιας διαδοχής, καθώς με τον έλεγχο της φυλετικής συμπεριφοράς και της αναπαραγωγικής δυνατότητας των γυναικών επιβεβαιώνει κανείς τη σιγουριά της απόκτησης γνήσιων απογόνων. Αν η γυναίκα είναι υπό έλεγχο τα παιδιά της ανήκουν ασφαλώς σε κάποιο αρσενικό --προφανώς αυτό το αρσενικό θα πρέπει να είναι κύριος του κορμιού της-- ανήκουν στην κοινότητα, στην ομάδα, στη φατρία, στη χώρα και κατά συνέπεια διαφυλάσσεται η βεβαιότητα της ταυτότητας και της ταυτότητας του ανήκειν. Πρόκειται για έναν τρομερό μηχανισμό που στο δικό μας όσο και στο δικό τους πλαίσιο οικοδομεί ακόμα διαδικασίες ταυτοποίησης.

Από τη μια μεριά υπάρχει αυτό και από την άλλη υπάρχει η παραβίαση του γυναικείου σώματος μέσω των βιασμών του πολέμου, που δεν οφείλονται μόνο στην αντρική βία --σε άντρες δολοφόνους που απαιτούν να έχουν τα σώματα στη διάθεσή τους, σε πολεμιστές που σε ένα σημείο επιθυμούν να εκφράσουν την κτηνώδη λίμπιντό τους-- αλλά είναι πια πολεμική πράξη, ακριβώς επειδή η παραβίαση του συγκεκριμένου σώματος σημαίνει την παραβίαση του ελέγχου που θεωρεί ότι έχει το άλλο στρατόπεδο, στην βεβαιότητα της ταυτότητας της εχθρικής κοινότητας. Κατά συνέπεια είναι μια ακραία πράξη βίας που περιλαμβάνει αυτόν το μηχανισμό ταυτότητας και ταυτοποιητικής αντίθεσης, που αντιπροσωπεύουν τα πιο ακραία σημεία: σημαίνει την εισαγωγή του νόθου στοιχείου, την παραβίαση της γνησιότητας του ανήκειν στην άλλη ομάδα.

|Η **Elletra** Deiana είναι βουλευτίνα της Κομμουνιστικής Επανάστασης|